

den offentlige Prostitution kan man dog alligevel ikke undvære et Polititilsyn med løbsagtige Fruentimmer, og at naar et saadant Tilsyn under det System i det Hele taget skal eksistere, maa man ogsaa udstrække det til et mere disciplinert Tilsyn med deres Hærdene o. s. v. Men det vil der som saat ikke være nogen Hjemmel til efter de Regler, der indeholdes i dette Lovforslag.

Saa vil jeg ogsaa gjøre en Bemærkning med Hensyn til § 9, idet jeg mener, at den stiller ganske urimelig og vidtgaaende Forordninger, der ikke kunne opfyldes. Tankgangen er jo den, at man skal lokke Folk til at melde sig til Kur, naar de ere bleve angrebne af syfilittiske Sygdomstilfælde. Der forlanges derfor, at i ethvert offentligt, af Stat eller Kommune indrettet Sygehus, der ikke er særlig bestemt for visse Arter af Sygdomme, skulle Patienter, der lide af venerisk Sygdom, kunne modtages til Helbredelse (Kur), og bør der være truffet Foranstaltninger til, at saadanne Syge kunne behandles sammesteds, uden at deres Navne eller deres Sygdoms Bestaafenhed blive kjendte for Andre end vedkommende Læge og Sygehusbetjente. Det vil altsaa siges, hverken mere eller mindre end, at det paalægges alle Kommuner, der holde Sygehus, at sørge for, at enhver syfilittisk Patient faar Eneværelse. Det vil medføre den Forpligtelse til Ombygning af disse Sygehuse, som paa de fleste Steder vil blive overordentlig byrdefuld. Thi dette Bud, at de skulle forblive ukjendte, og at deres Navne ikke maa vides af de Andre, som ere paa Sygehuset, kan ikke opnaas paa anden Maade end ved, at der maa skaffes dem Eneværelser. Der er dernæst en anden Bestemmelse — jeg skal ikke dvæle længere derved — som ogsaa er uheldig og det er den Bestemmelse i § 9, at der ikke maa findes Sygehuse, som udelukkende ere indrettede for veneriske Sygdomme. Det vil være i høj Grad til Hinder for den Gren af Lægevidenskaben og for den praktiske Dvæle i disse Sygdommes Behandling, dersom det ikke skal tillades at have særegne Servicer, hvor den Sygdom udelukkende og specielt behandles. Der er selvfølgelig mange andre Indvendinger, jeg kunde have at gjøre mod dette Lovforslag i det Enkelte, men det skal jeg ikke dvæle længere ved, fordi jeg forudsætter, at Sagen gaar til Behandling i et Udvalg. Da jeg vil tilføie, at jeg ogsaa tror, at Enkeltvederne i den næste Sag, navnlig naar man kommer ind paa Exempler, Paavisning af specielle Forhold o. d. l., egne sig mere til Drøftelse i et Udvalg inden fire Vægge. For mit eget Bedkommende vil jeg ogsaa sige, at jeg ikke

er saaledes forberedt paa denne Forhandling, at jeg her paa Stedet skulde kunne møde op med alle statistiske Oplysninger o. d. l. Forsaavidt der overhovedet kunde være nogen Mulighed for, at der kunde udrettes Noget ved Statistikkens Hjælp paa dette Gebet, maatte jeg søge anden speciel Medvirkning. Men det skal selvfølgelig være min Bestræbelse at skaffe saadanne Oplysninger, som det eventuelle Udvalg maatte forlange, og i det Hele taget sætte det i Stand til at se Sagen behøft fra alle mulige Sider. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg udtaler, at jeg finder det ganske naturligt og i sin Orden, at dette Spørgsmaal kommer frem og tages under alvorlig Drøftelse.

N. J. Larsen: Jeg vil haabe, at jeg ikke har misforstaaet den ærede Minister, naar jeg i hans Optraeden i Daag ser et Vidnesbyrd om, at han principielt ikke er Modstander af, at vi forlade det nu herstende System. Naar jeg har udbedt mig Oplysninger om dette Systems praktiske Virkninger, er det selvfølgelig ikke min Mening, at den ærede Minister skulde møde her paa Stedet med en lang Række Tal. Jeg har kun ment, at den ærede Minister, hvis han holdt paa det nuværende System, maatte være i Stand til dog at meddele Noget om dette Systems praktiske, gavnlige Virkninger. Den ærede Minister har ikke med en Stavelse anthydet Noget i den Retning. Jeg tillader mig deri at se et Vidnesbyrd om, at fra den Side set ere vi komne et væsentligt Skridt videre. Der tænkes ikke længer paa at stille Institutionen op som en Ting, der saa at sige er hævet over Diskussion, og som Noget, der egentlig er værd at holde paa. Naar dette er Tilfældet, naar vi kunne komme bort fra Systemet, er det ikke et saa afgjørende Spørgsmaal, hvad vi skulle have i Stedet, om vi, saaledes som den ærede Forslagsstiller mener, skulle have en ny Lovgivning i visse Retninger, eller vi, som det ærede Medlem for Veile Amts Bde Valakrebs (Falkensjerne) mener, ikke skulle have Noget i Stedet; det er ikke det væsentligste Spørgsmaal i denne Sag. Hovedsagen er, at vi blive det nuværende System, hvor Staten organiserer, regulerer og sanktionerer Utugten, hvortil det er det bethdningsfuldste Skridt. Forøvrigt vil jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Veile (Falkensjerne); thi det forekommer mig, at han i væsentlige Punkter gjorde sig skyldig i Feiltagelser. Jeg vil begynde med den Paastand, han fremsatte, at Straffelovens § 180 var Rilden til hele det System, der har udvillet sig